

nº 114 febrer/març 2012 - donatiu 2 euros

Editorial pàg 3
Pàg centrals: El nou Govern emprèn l'ofensiva pàg 10-11
Política: Reforma laboral pàg 4-6
Pressupostos de la Generalitat
Sindical: Sector aeri, Spanair, Newco... pàg 8-9
8 de març: "No cosirem les vostres retallades" pàg 12-13
Creix el feixisme. Contra multa Salt-Girona pàg 13-14

Internacional: pàg 15-20
Argentina, Brasil, Síria, Grècia
25 anys de la mort de Nahuel Moreno
Suplement: A Tunísia, a un any de revolució
Especial:
VIII Conferència de LI: "Aturar l'ofensiva capitalista"

Millenium: Los hombres que no amaban a las mujeres,

del director David Fincher.

Aquest és el *remake* nordamericà del primer film de factoria sueca que va fer-se sobre el mega-famós llibre de l'autor Stieg Larsson (un dels més venuts de la història). Les segones versions tenen mala premsa, però de vegades en trobem algunes que permeten les comparacions perquè passen amb nota i, fins i tot, arriben a superar la versió original. Aquest *remake* n'és un d'aquests casos i és el motiu de la nostra recomanació. Llàstima que no fos aquesta la versió que s'estrenés fa dos escassos anys!

Tots coneixem de sobres la història (aquí ja vam recomanar el film suec quan es va estrenar): un periodista, Mikael Blomkvist, que investiga activitats polèmiques és condemnat per difamació. Un poderós empresari el contracta per descobrir una desaparició, i apareixerà en escena Lisbeth Salander -una brillant hacker d'aspecte gòtic amb un passat convuls-: junts investigaran un seguit de crims a partir del primer encàrrec. Però és la venjança i la violència contra les dones la veritable trama que ho embolcalla tot plegat.

Si la història ja la coneixem de memòria, i ens va agradar la primera versió, on rau la gràcia de tornar a veure'n una altra? Doncs serà que no hem vist versions de Sherlock Holmes! Es tractava de reinventar un producte (que és la gallina dels ous d'or, cal dir-ho també), però aquesta versió nordamericana no s'emporta -com acostuma a fer el cinema d'aquell país- la història a casa seva, la deixa a Suècia. Salander i Blomkvist són personatges suecs però ara es reparteixen el protagonisme, que abans es menjava força ella. I el paissatge serà el tercer protagonista: el fred de fons i la gelada neu, la corrupta i brutal Suècia, model de correcció ètica i política.

L'encarregat d'aconseguir un veritable thriller, i de millorar la mecànica criminal, és el director David Fincher, recordem altres obres seves que hem vist i ens han agradat per diferents motius com «*El club de la lucha*» i «*Seven*», «*La red social*» o «*El curioso caso de Benjamin Button*». Evidentment no ho aconsegueix tot sol: el guionista que hi contribueix és Steven Zaillian (ni més ni menys que el responsable d'obres com *Gangs of New York* i *La lista de Schindler*) Amb aquests antecedents era difícil no encertar-la de ple.

I una recomanació: no arribeu tard a la sessió perquè la pel·lícula comença amb un impressionant videoclip, una versió de l'homenatge de Led Zeppelin a los vikings, *Immigrant song*.

A rrenca el Govern del PP

El Govern com era d'esperar, arrenca traient tota l'artilleria contra els treballadors i treballadores. La seva composició, lligada directament als interessos empresarials, i les primeres mesures, congelant sous de funcionaris i apujant l'IRPF, marcaven l'inici de la legislatura. Ara, amb la Reforma Laboral, l'ofensiva s'accelera. Els Pressupostos Generals, previstos per a març, seran el següent objectiu.

Amb la reforma laboral s'abarateixen els acomiadaments, se'n facilita la tramitació, es redueix la negociació col·lectiva donant l'opció a l'empresari de «despenjar-se», cosa que li permet unilateralment retallar els salaris, es lliuren més diners públics a l'empresari... Inevitablement, el PP rep el suport entusiasta de la CEOE i de CIU. El partit de la burgesia catalana demostra així que primer és burgesia i després és catalana, doncs la política econòmica del Govern porta associada una retallada a l'autonomia pressupostària de les comunitats autònomes.

Rajoy anunciava que la seva Reforma Laboral - agressiva com la qualifica De Guindos - provocaria una vaga general, però Toxo i Méndez asseguren una vegada més que no és el moment. A què esperen perquè sigui el moment? La realitat és que CCOO i UGT estan pidolant unes engrunes a canvi de deixar que s'apliqui tot el pla patronal. Anuncien que volen seguir negociant amb el Govern...

què, si la Reforma Laboral entra immediatament en aplicació? La política de les direccions traeix els interessos dels treballadors/es, perquè el temps juga en favor del Govern i l'aplicació dels seus plans. A més, acaben de signar amb la patronal la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris.

La situació per aturar els plans de la UE i el FMI és la que crea la lluita dels treballadors i treballadores grecs. S'enfronten a un bloc format per la majoria absoluta del parlament, per un govern d'unitat nacional, darrera del qual actuen la UE, el FMI, i, no obstant això, no deixen de lluitar. La traïció de la CES i dels sindicats majoritaris és deixar aïllada la lluita grega. Però és evident que si els plans passen a Grècia, passaran a la resta d'Europa.

Ja n'hi ha prou, ha arribat l'hora de lluitar i enfrontar el Govern als carrers. Vaga General.

Ja n'hi ha prou, ha arribat l'hora de lluitar i enfrontar el Govern als carrers. Vaga General.

La situació per aturar els plans de la UE i el FMI és la que crea la lluita dels treballadors i treballadores grecs.... Ja n'hi ha prou, ha arribat l'hora de lluitar i enfrontar el Govern als carrers. Vaga General.

A mb la resistència a Síria

La resistència no s'atura, segueixen les manifestacions mentre el règim no dubta a massacrar a la població, bombardejant amb armes pesades Homs i altres ciutats, i assassinant centenars de sirians. Aquest és el punt de partida de qualsevol anàlisi del que està passant. Estem del costat dels manifestants, del poble, i amb ells diem: Fora Bachar!

Des del chavisme i els corrents neoestalinistes es neguen els fets, com abans a Líbia. El cas més curiós és Hezbollah, que a Líbia va estar amb el moviment popular i ara es col·loca del costat del règim, seguint els passos de l'Iran. Tots ells asseguren que la revolta popular i la repressió són mentides, un gran muntatge. L'efecte del silenci imposat pel règim, que impedeix l'accés a la premsa, es converteix en el pretext per a avalar-lo. Encara així arriben les proves de la massacre i és possible contactar amb activistes de ciutats com Homs que ho corroboren tot. Però aquests corrents segueixen negant la realitat. Sembla increïble, però vist amb una mica de distància històrica, l'estalinisme sempre ha estat expert en amagar les reaccions populars sota suposats complots internacionals i acusar els qui hi donaven suport d'agents de l'imperialisme...

L'imperialisme mai espera de braços plegats i intenta a Síria condicionar el que vindrà després de la caiguda del règim, que potser ja és inevitable. Però no ens hem de confondre. Durant mesos, l'imperialisme -com va fer amb Gadafi- va apostar per la seva continuïtat. Quan això ja no sigui possible o quan sigui un element de desestabilització de la zona, optarà per desfer-se'n. Amb aquest objectiu ha creat el Consell Nacional Sirià sota l'auspici del Govern turc de Erdogan, per controlar la sortida. Es pot especular sobre si al final haurà intervenció militar directa o no, però aquesta possibilitat no pot condicionar el suport al moviment de masses massacrats pel règim.

Com assenyala el manifest que presentem en aquest número de LI, no es pot esperar res de l'imperialisme en benefici del moviment popular: la seva intenció serà preservar els seus interessos i evitar qualsevol sortida que pugui incomodar a Israel, el seu portaavions a la zona. Per això rebutgem tota intervenció imperialista, per la via militar o per fora d'ella. Certament, entre les forces de resistència hi ha sectors amb il·lusions sobre una intervenció limitada per aturar la sagnia de morts i ferits. Estem contra tota agressió imperialista, fins i tot contra una dictadura (com vam dir a les Malvines o a l'Iraq), però no cal oblidar que el desencadenant de la situació a Síria no és un pla imperialista per a canviar el règim d'Al-Assad, sinó un aixecament popular que el qüestiona. I aquesta intervenció es gestarà precisament per a avortar el procés revolucionari.

No té sentit condicionar el suport a una lluita perquè no garanteix el seu futur. Ningú hauria entès aquesta reacció, per exemple, davant la lluita contra el franquisme: al final, el règim es va preservar, acabant,

(segueix a pàg. 16)

Més atur, acomiadaments i pobres amb treball

Malalta de desigualtat, l'economia s'atura i la burgesia aplica la medicina tradicional per a garantir els seus beneficis: destrucció de mitjans de producció: treball, capital, infraestructures. Mentre les transferències als bancs continuen (5,2 bilions d'euros a Europa), mentre la reforma constitucional del PSOE i PP garanteix la prioritat del pagament del deute per sobre de les despeses socials, mentre el crèdit privat no arriba a la economia productiva, es faciliten les eines per llançar una gran operació d'abaratiment del treball, mantenint l'atur i la pobresa en cotes altes per a garantir el poder d'intimidació de patronal i govern. És la reforma laboral número 52 des de 1980, tant del PSOE com del PP. Després de les grans transferències de diner públic als bancs, després de la retallada de despeses socials públiques, arriba l'hora de l'abaratiment del treball. CCOO, UGT i CEOE havien signat 15 dies abans un acord que enterrava l'actualització dels salaris ni a l'IPC real ni a l'IPC previst, i preveia pèrdues certes de poder adquisitiu per als 4 propers anys i una fórmula que les fa segures per al futur, i avançava mesures de modificació de condicions salarials i de sortida dels convenis que la 52 reforma laboral ha superat.

Mesures i conseqüències

- **Enduriment de les condicions de l'atur.- aplicació de normativa del govern Aznar segons la qual si es rebutgen 3 ofertes de treball («adequades») es perd el dret a la prestació.**

- **Nou contracte per a empreses (i autònoms) de menys de 50 treballadors i treballadores amb acomiadament gratis (indemnització zero) el primer any, amb la cobertura d'un fals període de prova. L'empresa tindrà dret a bonificacions encara que l'acomiadat durant el primer any o després (amb acomiadament procedent o disciplinari). L'empresa podrà desgravar el 50% de la prestació que cobrava el treballador que estava a l'atur.**

- **Els nous acomiadaments es converteixen en realitat tots en procedents (barats) per l'expedient d'afegir com una de les seves possibles causes «la disminució persistent del seu nivell d'ingressos o vendes durant els últims tres trimestres». Això duu la**

indemnització a 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats, tant per als treballadors i treballadores amb contracte fix antic com recent. Els acomiadaments improcedents passen a ser residuals. Veure detalls en els enllaços per als acomiadaments improcedents de treballadors i treballadores amb contracte fix antic.

- **Acomiadaments procedents (barats) per als treballadors i treballadores laborals fixos de les administracions públiques,** doncs es preveu una nova causa possible «quan es produeixi una situació d'insuficiència pressupostària sobrevinguda i persistent (tres trimestres) per al finançament dels serveis públics corresponents». Indemnització de 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats.

- **Possibilitat de modificar unilateralment la quantia dels salaris (i la jornada, l'horari, la localitat o les funcions) per part de l'empresari quan existeixin raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, «es consideraran tals les que estiguin relacionades amb la competitivitat, productivitat o organització tècnica o del treball en l'empresa». Això pot fer-se a treballadors i treballadores individuals, grups o la totalitat de la plantilla. En tots els casos l'empresari pot fer-lo de forma unilateral, només que si s'aplica al 10% o menys de la plantilla (llegir casuística en decret) és directe, i si s'aplica a una part major o tota la plantilla es retarda un mes. El treballador podrà demanar la rescisió del seu contracte i tindrà dret a la**

indemnització d'un acomiadament procedent (20 dies per any treballat fins a un màxim de 12 mensualitats).

- **Expedients de regulació d'ocupació sense autorització administrativa**, tant els de suspensió o reducció de jornada (temporals) com els que acomiadin.

- **Fi de la ultraactivitat.** Aquest concepte implica que el conveni anterior és vàlid mentre no se'n negocia un de nou. La ultraactivitat s'acabarà si en dos anys no es negocia un conveni nou, i les condicions mínimes retrocedeixen als mínims de l'Estatut dels treballadors, que en un context de depressió i elevat atur, es mantindran amb baixes condicions laborals.

- **Sortida del conveni.** Si l'empresa té dos trimestres seguits de disminució d'ingressos o vendes, l'empresari pot demanar que es deixi d'aplicar el conveni. En cas de desacord amb els representants dels treballadors i treballadores, es pot arribar a un arbitratge obligatori.

- **Preeminència dels convenis d'empresa per sobre dels de sector.**- Això deixa als treballadors i

treballadores de les petites i mitjanes empreses sense cap poder de negociació.

- Es facilita l'**acomiadament per absències justificades** com les baixes per malaltia, com havia començat el govern del PSOE

-**Els treballadors/es que cobrin la prestació d'atur podran ser obligats a fer feines als serveis públics**, mentre continuen els acomiadaments i reduccions de salarials i de jornada a la funció pública.

- **Les ETT podran fer funcions d'agències privades d'ocupació**, cosa que puposa la privatització del Server Públic d'Ocupació. Aprofundeix la reforma del PSOE.

-**El contracte a temps parcial podrà incloure hores extres** (flexibilitat total)

Lluitem contra els acomiadaments, les rebaixes salarials, l'atur i la pobresa.

Per la defensa dels drets socials i laborals:

Garantia per a pensions i salaris.
Repartiment del treball entre els

braços disponibles sense pèrdua de salari.

Pla d'inversions públiques amb ocupació i salari dignes.

No als acomiadaments ni a les reduccions salarials ni al sector públic ni en el sector privat.

Nacionalització de la banca i dels sectors vitals de la economia, per a posar-los sota control dels i les treballadores.

No al pagament del deute aquests diners es necessiten per a mantenir els serveis socials i començar a crear ocupació pública.

Ni ara ni mai és el moment de pactes socials, ni amb la patronal ni amb els governs

Cal mobilitzar-nos i crear des de baix un moviment cap a la vaga general.

Victor Messeguer

NOTA.- Enllaços a <http://ves.cat/a6DW> . La cita d'una web o un autor no implica avalar la seva línia política.

Després del 19F, què?

Empobriment o resistència

Les crisis en l'economia de EEUU i en la zona euro amenacen amb una nova recessió mundial. El traspàs de diners públics als bancs (4,8 bilions d'euros a Europa) no s'atura sinó que s'intensifica. L'arquitectura dissenyada en l'acord de Maastrich fa que el Banc Central Europeu presti als bancs, que al seu torn especulen augmentant els interessos als quals presten als estats. Els bancs s'estan recapitalitzant amb diners públics mentre acomiaden, desnonen, reparteixen milions als seus directius i tallen el crèdit a l'economia productiva. També tallen o encareixen el crèdit a les administracions, sobretot a les de menor dimensió, ajuntaments i autonomies. D'aquí el recurs de diverses autonomies als bons que venen a particulars. El Govern de la Generalitat de CIU encara el seu segon any. CIU va rebre la Generalitat en una situació financera pitjor del que la va lliurar al primer govern Tripartit. La diferència

era que el cycle econòmic en les dues circumstàncies era l'oposat. El 2003 CIU aconseguia tenir un deute declarat del 7,5% del PIB, en ple 'auge de la major bombolla immobiliària del món; el 2010 el Tripartit tenia un deute major i un gran dèficit per la caiguda d'ingressos fruit de la punxada de la bombolla tres anys abans i de seguir a Solbes en la ignorància premeditada de la situació.

En dos anys -2011 i 2012- el govern de CIU ha rebaixat uns 4.300 milions d'euros dels pressupostos del sector públic - Generalitat, organismes i empreses- l'equivalent a un 11% del pressupost de 2010. Ha tancat quiròfans, llits hospitalaris, allargat les llistes d'espera (en alguns casos són eternes), abandonat de protocols d'oncologia (veure enllaços)... Per l'any 2012 es preveu una nova retallada en els salaris dels treballadors i

treballadores públics (que pot arribar al 30% en el cas d'interins), 1.500 acomiadaments de laborals fixos a les empreses públiques i un nombre indeterminat d'acomiadaments d'interins i de treballadors i treballadores laborals temporals. També pretenen crear o pujar taxes i impostos: un euro per medicament fins a un màxim de 60 anuals, que afectaria sobretot pensionistes i famílies sense ingressos o baixos ingressos, increment dels impostos de l'aigua, una taxa turística, augment de l'impost de la gasolina. L'impost del patrimoni que primer Zapatero va eliminar i a última hora va reinstaurar sumará 240 milions anuals. Venda d'edificis per 900 milions. Vegem que els acomiadaments, les retallades salarials i la majoria de taxes i impostos menys el turístic i el de patrimoni afecten als treballadors i treballadores. Fonts sindicals estimen el frau fiscal a Catalunya en 16.000 milions anuals (veure enllaços). Comparem aquesta xifra amb els 4.300 milions de les retallades en dos anys i ens adonarem que hi ha altre camí començant per la persecució de les borses de frau fiscal, que es concentren en rendes altes i empreses.

El problema és que els governs, ja siguin nominalment socialdemòcrates com el Tripartit, Zapatero, Papandreu o Sòcrates a Portugal o directament de dretes com els de CIU, el PP Merkel o Sarkozy o els «tecnòcrates» de Grècia i Itàlia, pretenen que se surt de la crisi estenent la pobresa. D'aquesta manera simplement s'amplifica la crisi de sobreproducció, que precisament es produeix per un pagament salarial (suma de directe, indirecte i diferit) insuficient que deprimeix les demandes internes dels països. Aquest efecte s'ha pogut ajornar mitjançant la generalització i allargament de terminis del crèdit o mitjançant la creació de diners ficticis. Però els deutes es tornen impagables quan persisteixen els salaris baixos, i quan això ha succeït en el passat el

PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA. 2004-2012 ÀMBIT SECTOR PÚBLIC DE LA GENERALITAT⁽¹⁾

CLASSIFICACIÓ ECONÒMICA DELS INGRESSOS

Milions €

Capítols	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
1. Impostos directes	4.395,7	4.917,6	5.558,3	6.338,6	7.448,5	8.931,3	6.387,5	8.358,5	8.116,3
2. Impostos indirectes	7.312,2	8.551,0	9.593,7	10.917,6	10.662,8	8.261,0	6.322,9	8.567,4	9.307,1
3. Taxes, venda béns, serveis i altres ingressos	1.864,8	2.077,9	2.266,4	2.520,0	2.687,9	2.987,1	2.941,3	3.099,0	3.056,0
4. Transferències corrents	5.050,1	5.562,9	6.617,9	7.039,4	7.876,5	8.176,6	10.049,3	4.431,6	5.717,0
5. Ingressos patrimonials	102,9	108,1	178,7	204,8	260,7	339,7	211,1	301,6	357,6
Subtotal ingressos corrents	18.725,6	21.217,4	24.215,0	27.020,4	28.936,5	28.695,8	25.912,1	24.758,1	26.554,1
6. Alienació d'inversions reals	209,5	249,0	254,2	265,1	1.013,7	711,2	694,6	436,5	1.040,9
7. Transferències de capital	245,6	297,2	309,4	482,3	503,9	1.156,8	1.155,8	988,5	341,7
Subtotal ingressos de capital	455,2	546,2	563,6	747,4	1.517,6	1.868,0	1.850,4	1.425,0	1.382,6
Total ingressos no financers	19.180,8	21.763,6	24.778,6	27.767,9	30.454,1	30.563,8	27.762,5	26.183,1	27.936,6
8. Variació d'actius financers	493,1	505,2	619,2	539,7	737,8	529,7	504,6	1.019,3	1.331,7
9. Variació de passius financers	2.797,9	4.232,3	4.291,7	3.911,0	3.558,2	5.891,7	11.432,1	12.151,6	7.756,1
Total ingressos financers	3.290,9	4.737,5	4.910,9	4.450,7	4.296,0	6.421,4	11.936,8	13.170,9	9.087,8
TOTAL	22.471,7	26.501,1	29.689,5	32.218,6	34.750,0	36.985,1	39.699,3	39.354,0	37.024,5

CLASSIFICACIÓ ECONÒMICA DE LES DESPESES

Milions €

Capítols	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
1. Remuneracions del personal	5.214,0	5.707,1	6.670,6	7.773,8	8.501,4	9.474,3	10.144,0	9.649,7	9.548,7
2. Despeses corrents de béns i serveis	5.322,3	5.901,5	6.492,9	7.154,6	7.867,0	8.038,2	8.516,2	8.316,4	7.936,2
3. Despeses financeres	536,0	616,4	694,8	809,7	964,8	1.221,1	1.439,4	1.869,6	2.443,6
4. Transferències corrents	6.668,3	7.455,6	8.474,8	9.063,9	9.561,6	9.731,1	9.799,5	9.221,6	8.612,7
5. Fons de contingència ⁽¹⁾	14,8	4,6	92,2	95,0	110,0	110,0	150,0	39,0	250,0
Subtotal despeses corrents	17.755,5	19.685,3	22.425,3	24.897,0	27.004,8	28.574,7	30.049,2	29.096,3	28.791,3
6. Inversions reals	2.130,7	3.766,8	4.051,0	3.675,0	4.169,1	4.581,5	4.163,6	2.231,0	1.900,8
7. Transferències de capital	585,0	716,4	737,6	810,5	1.077,7	912,9	965,2	740,6	581,5
Subtotal despeses de capital	2.715,7	4.483,2	4.788,6	4.485,5	5.246,7	5.494,4	5.128,8	2.971,6	2.482,4
Total despeses no financeres	20.471,2	24.168,5	27.213,9	29.382,5	32.251,6	34.069,1	35.178,0	32.067,9	31.273,6
8. Variació d'actius financers	1.069,2	1.070,4	903,9	1.052,3	1.096,6	1.270,0	1.740,6	1.861,6	2.256,9
9. Variació de passius financers	931,4	1.262,3	1.571,6	1.783,7	1.401,8	1.646,0	2.780,6	5.424,6	3.493,9
Total despeses financeres	2.000,5	2.332,7	2.475,6	2.836,0	2.498,5	2.916,0	4.521,2	7.286,1	5.750,8
Total	22.471,7	26.501,1	29.689,5	32.218,6	34.750,0	36.985,1	39.699,3	39.354,0	37.024,5

(1) Inclou el pressupost de la Generalitat més el de **total** les entitats que formen part del sector públic

Font: Pressupostos de la Generalitat de Catalunya

capitalisme ha recorregut històricament a la destrucció de factors productius: treballadors i treballadores, capital, fàbriques, instal·lacions. Això pot ocórrer per guerres o pel desmantellament de capacitat productiva. Això permet reiniciar l'activitat i augmentar la taxa de benefici dels capitals supervivents. No és tant que el seu benefici sigui la nostra pobresa com que el sistema per a garantir els beneficis capitalistes implica la nostra pobresa. Aquesta no és la sortida de la crisi per als treballadors i treballadores, sinó per als capitalistes.

La lluita contra les retallades del govern de CIU, com la lluita contra les retallades del govern del PP i abans el del PSOE, s'inscriuen en les lluites dels treballadors i treballadores europeus per a trencar els plans de la UE i el FMI: 1.- No al

Quadre 1. Evolució del deute públic com a % del PIB a Espanya per nivells de govern

	1996	2001	2006	2008
Administració central	56,3%	45,9%	30,8%	30,3%
Seguretat Social	0,6%	0,2%	0,1%	0,0%
Comunitats autònomes	6,5%	6,4%	5,9%	6,2%
Corporacions locals	4,0%	3,0%	2,8%	2,9%
Total	67,4%	55,5%	39,6%	39,4%

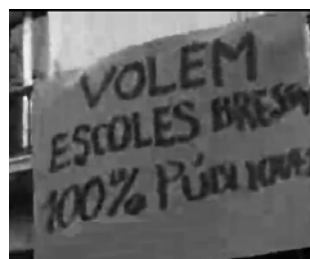
Font: Mussons Olivella (2009).

pagament del deute, aquests diners són necessaris per mantenir els serveis socials bàsics i començar a crear ocupació pública. 2.- Nacionalització de la banca i dels sectors vitals de la economia, per a posar-los sota control dels treballadors i treballadores. 3.- Pla d'inversions públic amb salari digne; 4.- Repartiment del treball entre els braços disponibles sense pèrdua de salari, 5.- Garantia per a

pensions i salaris. Cal crear un moviment cap a una vaga general.

Víctor Messeguer

NOTA: <http://ves.cat/a2vi>
Aquí hi ha uns enllaços. La cita no implica avalar la línia de la web o de l'autor.

Spanair, Newco, Aviaservice...

Tancaments en cadena després de rebre diner públic

El divendres 27 de gener, la companyia Spanair declarava l'aturada dels seus vols, i deixava al carrer els treballadors de la seva plantilla i els de les empreses que li presten serveis, com handling, càtering i neteja d'aeronaus. També es quedaven perdent els seus bitllets desenes de milers de viatgers, més

de 400.000 segons alguns mitjans. Els directius de la companyia aèria havien rebaixat a la meitat les seves milionàries retribucions un mes abans de la fallida. Així, mentre els treballadors s'enfronten a l'acomiadament, el President de la companyia, Ferrán Soriano, lligat a l'antiga junta del F. C. Barcelona,

«només» cobrava 300.000• anuals des del passat desembre.

El deute de la companyia s'acosta als 500 milions d'euros, i durant els últims 3 anys, Spanair ha rebut 150 milions d'euros públics de l'Ajuntament de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya. Aquests fons fonamentaven l'aposta de la burgesia catalana per una companyia local forta, per a, entre altres coses, evitar que l'aeroport de Barcelona quedés únicament en mans de les companyies de baix cost. Però això no ha agradat a la burgesia espanyola que, a través de la Ministra de Foment, Ana Pastor, retreu a les autoritats catalanes una política que contrasta amb la que practica el govern central de donar suport a Iberia/British Airways, i al seu pla de centralitzar les seves operacions a Madrid. Aquest pla d'Iberia/British, que és el que va deixar 1.200 treballadors en suspens el 2006 i els va dur a ocupar les pistes de l'aeroport del Prat en defensa dels seus llocs de treball, està acompanyat de la creació de filials de baix costa a Barcelona (primer Clikair, reconvertida en Vueling, i ara l'anunciat llançament d'Iberia Express).

Les companyies de baix cost—especialment Ryanair i Vueling—s'han llançat a la rapinya de les línies de vol de Spanair, i proposen integrar una part de les plantilles afectades pel tancament... rebaixant les seves condicions laborals i salarials! Hi ha qui parla d'ofertes de 600 • amb pitjors condicions de treball.

Per la seva banda, com que molts dels afectats havien protagonitzat l'ocupació de pistes el 2006 abans de ser subrogats des d'Iberia, l'Estat va desplegar d'entrada un fort dispositiu policial per a evitar que els treballadors i treballadores es concentrassin a l'Aeroport de Barcelona i impedir-los el pas a la zona de seguretat on treballaven, i fins i tot els van desallotjar de la cantina laboral.

Tancament de Spanair

HI HA SOLUCIÓ: NACIONALITZACIÓ!

El tancament de Spanair torna a posar en evidència la política dels empresaris de l'estat espanyol davant la crisi: que paguin els treballadors i treballadores i les seves famílies, i que financin les seves pèrdues els diners públics. 4.000 nous acomiadaments, en bona part a Barcelona, en un moment en que l'atur creix a raó de 600 lloc de treball perduts cada dia. Però el cas de Spanair és especialment greu perquè es tracta d'una empresa que ha rebut en els últims 3 anys 150 milions d'euros de diner públic, dels quals ningú en donarà compte. A més, amb la fórmula de 'concurs de creditors' —ja utilitzada per Díaz Ferrán a Newco, empresa que sobrevivia gràcies a les subvencions a Spanair—, el cost dels acomiadaments i dels EROs associats correrà a compte de l'Estat mitjançant el Fons de Garantia Salarial (FOGASA).

Les negociacions dels EROs associats al tancament de Spanair, així com la creació de borses per a la recol·locació d'una part dels acomiadats i acomiadades, s'estan fent a Madrid, exclouent forces sindicals com la CGT de Newco, amb gran implantació a Barcelona, i d'esquena als treballadors i treballadores que reben la informació tard i malament.

En les seves manifestacions, els treballadors exigeixen la recol·locació, mantenint les condicions laborals i salarials actuals, a les companyies i empreses que s'encarreguin d'ocupar l'espai que deixa el cessament d'activitat de Spanair. També exigeixen informació i participació a les negociacions.

Cal donar forma i organització a la lluita, i cal imposar el control de la negociació per les assemblees de treballadors i treballadores de tots els centres. Assemblees on es triïn comitès de lluita per la defensa dels llocs de treball en les mateixes condicions, i que controlin els que estan negociant a Madrid. En cas contrari, els negociadors acabaran signant i acceptant la pèrdua de llocs de treball, la temporalitat i les rebaixes en salaris i condicions laborals. Juntament amb això, per a evitar la dispersió actual, cal avançar cap a la creació d'una coordinadora dels diferents centres que unifiqui la lluita a escala estatal.

Recol·locació total en les mateixes condicions laborals i salarials.

Cap decisió sense votació a les assemblees de tots els centres i empreses afectades. Coordinació estatal de la lluita.

Però a més, la lluita ha d'enfocar-se cap al centre del problema que ha dut a aquesta situació i que continuarà deixant a les plantilles del sector aeri a expenses de les fluctuacions financeres i dels capricis dels voltors de torn. Per a això cal abordar la solució de fons:

Nacionalització de Spanair, i posada en funcionament sota control dels treballadors i treballadores. Pla de viabilitat sota control obrer.

Absorció de les plantilles afectades a la companyia pública.

Auditoria pública dels comptes i que els directius responguin amb el seu patrimoni de la situació que han deixat

La liberalització del sector aeri condueix al monopoli privat

La «liberalització» del sector aeri en el territori espanyol es va emprendre a instàncies de la UE, i en plena sintonia amb la burgesia espanyola que dona suport aquest projecte d'integració 'europea' com soci pobre. La seva finalitat declarada era acabar amb el monopoli de les companyies aèries públiques. Ha estat un camí ple d'acomiadaments i subrogacions, rebaixes salarials i pèrdua de condicions laborals dels treballadors i treballadores; i també de tancaments fulminants que han deixat a centenars de milers de viatgers amb els bitllets pagats, d'escàndols financers associats als tancaments i la utilització de fons públics per a 'arreglar' nyaps empresarials i donar suport a projectes privats. El tancament de Spanair és un pas més en aquesta direcció. Més del 85% de la companyia pertany a IEASA (Iniciatives Empresarials Aeronàutiques, formada per Avançsa, Volcat 2009, Iticsa, Fira de Barcelona, Catalana d'Iniciatives, Turisme de Barcelona i Cimalsa), en la qual estan representats l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat –que han aportat uns 150 Milions d'euros durant els 3 últims anys.

Al final, seguint els objectius de la liberalització, s'ha acabat amb el monopoli que exercia la Iberia pública, sí, però substituint-lo pel monopoli privat de la mateixa companyia, després de la seva privatització i un procés de fusió-absorció per British Airways; amb l'excepció de l'espai –molt sucós i subvencionat- de les companyies 'low cost', algunes pertanyents a la pròpia Iberia. L'esquema ha estat el següent:

1) Desmuntar la companyia pública Iberia amb el foment de la 'suposada' competència, especialment amb companyies low cost –escenari del que Iberia també

participa, a través de companyies filials o participades- que contribueixen a abaratir costos, especialment els laborals: pitjors condicions en els nous contractes, subrogació de personal a altres empreses –cas del personal de handling d'Iberia a Barcelona, que va ocupar les pistes a l'estiu del 2006, i va acabar subrogat a companyies de nova creació, provinents del capital de la construcció i sectors financers.

2) Sanejament i reestructuració general del sector, abaratiment de salaris i costos, reducció de plantilles i finançament de projectes amb diners públics. Noves «àrees de negoci» als aeroports: externalitzacions de serveis d'AENA, subcontractes, botigues, controls de seguretat privada... Una conseqüència de tot això és la consolidació de companyies 'low cost', com a producte de l'abaratiment generalitzat de costos.

Durant aquests processos, els diners públics s'han fet servir per millorar i posar a punt d'infraestructures –majorment amb obres públiques als Aeroports a través d'AENA, que ho va fer engreixant a contractistes de la construcció, primer, i alleujant-los després de l'esclat de la seva bombolla especulativa immobiliària. També es fa servir per a les subvencions a companyies com Ryanair (una baix cost subvencionada de gran implantació que comença en aeroports 'petits' i ara ja es planteja ocupar els grans, com Barcelona). També, com és el cas de Spanair, els diners públics serveixen per intentar posar fre al procés de centralització en determinats aeroports (Madrid) i a la implantació del submonopoli de les companyies de baix cost en la resta, fomentant companyies que pretenen ser 'alternatives', tant a les 'grans' com a les de baix cost. El tancament de Spanair deixa via lliure a Vueling i Iberia Express –ambdues filials d'Iberia- al costat de Ryanair o Easyjet en el terreny del low cost, i el monopoli d'Iberia/British queda consolidat.

El pròxim acte de la liberalització –la privatització dels aeroports- està momentàniament aturat, esperant el sanejament d'AENA, que inclou els costos laborals, i la definició de les parts que poden ser lliurades als monopolis financers privats, preparats per a accedir al sucós pastís dels beneficis de la gestió dels grans aeroports, pastís per ara públic.

Luis Carlos Gómez-Pintado (Luca)

Convocatòria de vaga a Barajas pel comitè de centre d'AENA

L'externalització del Servei de Direcció de Plataforma, substitució del Servei de Control de Plataforma, i cedit per AENA a l'empresa INECO –participada seva- ha provocat la convocatòria de vaga per als dies 22, 23 i 24 de febrer, 16 i 19 de març, 4, 8 i 30 d'abril, i 2 i 3 de maig de 2012. La mesura, a més d'externalitzar un servei propi d'AENA, suprimeix 9 llocs de treball del col·lectiu de Tècnics de Programació i Operacions de la plantilla de l'aeroport, incomplint així diversos acords, entre ells l'Acord de Garanties i l'Acta de desconvocatòria de la vaga anunciada el març de l'any passat.

L'empresa, amb nou President i nou Director de RRHH a Barajas procedents del grup Vocento, on van reduir la plantilla a la meitat, mostra clarament amb aquesta supressió de llocs de treball estructurals, i amb l'externalització de treballs propis, la línia que aplicarà per preparar la privatització. La vaga, primera resposta a aquestes mesures, ha estat convocada per tots els sindicats presents en el Comitè (CSPA, UGT, USO, CCOO i CGT, que té la majoria en Barajas). Inicialment, la convocatòria afecta al personal de Programació i Operacions de l'aeroport de Barajas, però no es descarta que pugui ser ampliada a la resta de col·lectius professionals.

El nou Govern empr

Ofensiva frontal contra els treballadors/as:

L'arribada del PP al govern aprofundeix una ofensiva contra els treballadors/es que ja havia iniciat el PSOE en el primer tram de la crisi. Amb De Guindos com a ministre d'economia, ex executiu de Goldman Sachs, la política del govern combina el pagament del deute com a prioritat amb la reducció de la despesa pública i una política de privatitzacions, i la desregulació del mercat de treball.

Va arrencar amb la congelació del sou dels funcionaris i l'augment generalitzat de l'IRPF, va seguir la Reforma Laboral, abaratint l'acomiadament i facilitant la seva tramitació, es liquida la negociació col·lectiva, facilitant que l'empresari es «despengi», permetent-li la rebaixa unilateral de salaris i l'empitjorament condicions laborals, a més de destinar més recursos públics al finançament de les empreses.

La Unió Europea va aplaudir la Reforma Laboral, però menys de 24 hores després ja demanava noves mesures i més retallades. Amb la «reforma financera» Rajoy i De Guindos anuncien nous processos de fusió, al servei de completar la privatització i l'entrega de les caixes als bancs. El següent objectiu és al març, amb els Pressupostos Generals de l'Estat, un ampli pla de privatitzacions, però abans ja se senten veus per «regular» el dret a la vaga.

L'ofensiva antiobrera es desenvolupa en tots els fronts i el Govern sap que ara pot atacar fort perquè preval la desmobilització. Els sindicats demanen temps per seguir negociant, quan no hi ha res que negociar i el temps juga a favor del Govern, que actua amb fets consumats. A què esperen les direccions de CCOO i UGT per llançar la lluita? Acaben de signar

l'acord amb la patronal que assegura la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris en els propers tres anys, a canvi de... res. La recessió ja està confirmada i el Banc d'Espanya anuncia que continuarà en els propers trimestres amb 1'5 punts de caiguda del PIB. Ja hi ha 5'4 milions d'aturats i el govern preveu arribar aviat als 6 milions.

Més cops no suposen més mobilització, com va passar en la Gran Depressió dels anys 30. A

Grècia la lluita obrera ha estat massiva i condiciona el panorama de crisi i inestabilitat política al Govern, fins i tot pot condicionar el resultat de les properes eleccions si les forces de l'esquerra anticapitalista són capaces de reorganitzar-se per donar una alternativa. Aquest no és el cas d'Irlanda o Portugal, països també intervinguts.

No podem esperar. Les direccions de CCOO i UGT són les que poden posar dia i hora a la vaga general i establir un calendari de lluita, però es resisteixen. Cal crear un moviment des de la base per exigir a tots els sindicats una convocatòria unitària de vaga general amb un pla que li doni continuïtat.

Recentralització «tecnocràtica» de l'estat... aprofitant la crisi

Els anys de majoria absoluta d'Aznar amb els intents de recentralització política i econòmica van provocar una greu crisi entre la burgesia central i la perifèrica (catalana o basca). Es va arribar a un enfrontament amb el PNB, en plantejar la suspensió de les autonomies, el processament del lëndakhari, la disputa pel BBVA... Això va provocar un gir «radical» d'un sector de la burgesia basca amb Arzallus al capdavant. En paral·lel el deteriorament del pacte constitucional enfrontava també el Govern amb la burgesia catalana, i amplis sectors populars van girar cap a la ruptura amb al constitució i la Monarquia.

Zapatero va rebre l'objectiu de buscar un nou equilibri entre el centre i la perifèria burgesa. Aquest acord es va anomenar «reforma estatutària». La pedra de toc d'aquesta reforma era el pacte amb la burgesia catalana, per després abordar el tema basc, mentre es completava la fi definitiva d'ETA. Amb la reforma estatutària catalana es continuava -amb *el café para todos* del duc Suárez- emprant les reformes estatutàries de la resta d'autonomies.

El fracàs de l'actualització d'aquest acord va arribar a la seva màxima expressió en la sentència del constitucional i la resposta al carrer massiu el 10 de juliol del 2010. El nou equilibri estava trencat, i l'esquerra entre la Monarquia i les seves institucions i el poble català era més profunda. La qüestió està oberta i sense resoldre quan arriba un nou intent de recentralització de l'estat. Després de les reformes i les necessitats «tècniques», el Govern prepara una LOAPA financera, amb control del dèficit de les autonomies, i sancions si s'incompleix. CiU calla, perquè els seus interessos de classe s'imposen

èn l'ofensiva.

als nacionalistes. Els intents de recentralització de l'Estat i de retallada política i financera de les autonomies van a prosseguir, amb un aspecte més tecnocràtic i menys ideològic que sota Aznar.

Hi havia sectors de l'esquerra basca que valoraven que seria més fàcil la negociació amb el PP per acordar la fi d'ETA i la solució dels presos/es. Però tot indica el contrari. El PP va ser qui va treure més rèdit a «l'amenaça terrorista» i mantenir-la viva li dona un plus polític. El Govern de Rajoy no ha fet el més mínim moviment per facilitar la solució d'armes per presos/es i posarà cara, molt cara, qualsevol mesura que demandi l'organització armada o l'esquerra abertzale. No estem davant una reedició de les negociacions sobre el final d'ETA-PM amb el ministre Martín Vila. Les properes eleccions queden lluny, la qual cosa no obliga al PP a posar en qüestió immediatament nous processos d'il·legalització de candidatures abertzales. Rajoy no té cap pressa i seguirà aprofitant aquest factor per afeblir l'eufòria inicial de l'esquerra abertzale.

Realineación total darrera dels Estats Units

El Govern Zapatero es va estrenar traient les tropes de l'Iraq i marcant una certa distància amb la política unilateral dels Estats Units, i reivindicant el marc de l'ONU com a instrument comú d'intervenció. Era el resultat de la pressió exercida per la mobilització de centenars de milers als carrers contra la guerra i en les hores prèvies a les eleccions després de l'atemptat de Madrid. Certament no va haver-hi una ruptura amb la política de l'imperialisme i de la mateixa manera que es treien tropes de l'Iraq s'augmentaven a Afganistan, al servei de l'ocupació nord-americana del país i del seu govern titella, però havia de posar

distància de l'Aznar del «trio de les Açores» i del suport incondicional a Bush. L'arribada d'Obama a la Casa Blanca va facilitar la normalització de relacions de subordinació a l'imperialisme americà.

Rajoy arrenca posant la indústria militar al comandament de la política de Defensa. Morenés ha estat directiu d'Instalaza (que fabrica armes prohibides de fragmentació) i MBDA (principal fabricant de missils). Com a Secretari d'Estat de Defensa i número dos, es col·loca Pedro Argüelles, ex-executiu de Boeing. En l'anterior període de Govern Aznar i amb Morenés aleshores Secretari d'Estat de Defensa, es van disparar els contractes de compra d'armament del Govern.

El circ de la justícia. Torna l'Espanya catòlica.

Per completar la reacció ideològica, Rajoy posa en Justícia a Gallardón, progre ex-OPUS, que anuncia la cadena perpètua revisable, el copagament de la justícia, i la penalització dels recursos, de manera que si perds i reclames pagues els costos.

Gallardón arriba en un moment en què la justícia és tot un espectacle. El judici en el qual Camps ha estat declarat no culpable és un escàndol: tothom ha pogut escoltar les cintes en les

quals l'ex-president de la Generalitat Valenciana pastorejava, comprava i venia favors i càrrecs. Ara toca el torn a Matas, ex-president del PP i de l'autonomia balear. I també assistirem a veure com s'ho fan per seguir el judici contra Urdangarín sense malmetre la imatge de la Monarquia, que no és cosa fàcil.

Mentre això es dona Garzón, jutge instructor del cas Gurtel, resulta ser l'únic sancionat en aquest assumpte. Mentre Garzón va atacar l'esquerra independentista basca o catalana tenia tot el suport de la legislatura i els grans partits, quan va entrar a tocar draps bruts del PSOE o del PP, o a desenterrar el passat franquista, es van acabar les contemplacions i l'aparell judicial -molts dels jutges enfonsen les seves arrels en el vell règim- va anar a per ell.

Les promeses de Gallardón a l'Església Catòlica de restringir la legislació de l'avortament obren un altre front. I en contrast amb la política de retallades es manté el finançament amb fons públics a l'Església Catòlica... i veurem si no millora.

No cosirem les vostres retallades. Volem pa i volem roses!

El 1912, les treballadores de la llar van fer vaga a Massachusetts per defensar els seus drets. 100 anys després encara estem mobilitzades per demanar el mateix: Volem pa i volem roses. I és que els nostres governants pretenen que les classes populars, i especialment les dones, paguem la crisi d'aquest sistema capitalista i patriarcal. Tenim motius per creure que el nombre esgarrifós de dones mortes, víctimes de la violència de gènere, s'agreuja amb la pobresa que s'instal·la a milers de llars.

Les reformes del PSOE, abans, i ara del PP i CIU, del mercat laboral i de la negociació col·lectiva es perfilen com una nova agressió contra els nostres drets. La congelació salarial, la flexibilitat horària, de feines i de contractes, la disminució salarial de fins un 20% per les mares amb jornada reduïda al sector públic, l'abaratiment de l'acomodament, la negació de les prestacions de l'atur i del dret de vaga a les treballadores de la llar, les exclusions de la PIRMI, les restriccions a la Llei de Dependència, la reforma del sistema de pensions... tot plegat impedeix la nostra independència econòmica i ens barra el pas a una vida digna i independent. Alhora, les retallades en la despesa pública (sanitat, educació, serveis socials...), l'encariment del transport... <http://t11targeta.blogspot.com> impliquen més càrregues de treball de cura per a les dones, agreujant desigualtats i discriminacions. Aquestes retallades són per a nosaltres una autèntica declaració de guerra.

En particular, en aquest centenari, donem especial suport a les exigències del sindicat Sindihogar/Sindillar de treballadores i treballadors de la llar de Barcelona que s'han organitzat per aconseguir:

Que el seu treball sigui reconegut

i valorat com els altres. Que en els llocs de feina no siguin denigrades per causa del seu color, ètnia, creences religioses, sexes, orientació sexual... La seva total inclusió en el règim de la seguretat social. Una campanya de sensibilització adreçada al conjunt de la ciutadania i molt especialment a les persones que contracten personal domèstic, així com a les pròpies treballadores d'aquest sector.

L'atur i la precarietat laboral entre les dones joves (47%), i la impossibilitat d'accedir a un habitatge a preus socials no especulatiu, anul·len els seus projectes de vida, mentre les dificultats per accedir a un habitatge dificulten les separacions en cas de maltractaments. L'atur masculí redueix també les opcions per a les dones, que ens veurem cada cop més empeses a emigrar, a tornar a casa per assumir el treball de cura, a la precarietat, o a anar als bordells organitzats per les indústries del sexe.

La crisi provocada per aquest sistema capitalista impedeix les dones joves gaudir del dret a la

maternitat desitjada, mentre que l'accés a l'avortament en el marc de la sanitat pública continua patint agressions per part d'aquest govern, convertint el dret d'avortar en una carrera d'obstacles. Mentre, la ideologia de dretes d'una part de la societat i de la jerarquia eclesiàstica, en un estat suposadament laic, de la mà de les congregacions més influents i reaccionàries, com l'Opus Dei, la dreta i l'extrema dreta, pretenen imposar la seva visió del món i liquidar el dret de les dones que no pensen com ells, a decidir, augmentant la vulnerabilitat i les violències estructurals que patim a còpia de retallades també en els programes de prevenció i coeducació.

Tot això és el resultat de la combinació del Patriarcat i del Capitalisme més salvatge. ¡Les dones no l'hem de permetre, no ens ho podem permetre!! Com deia recentment el milionari americà Warren Buffet: «I tant que la lluita de classes existeix! La meua va guanyant». Les dones hauríem de ser tan lúcides com els nostres adversaris sistèmics.

Pa i roses

*A mesura que marxem cap a una nova alba.
Milions de cuines fosques, milions de grises llars.
S'il·luminen de joia amb la claror sobtada.
Per tot arreu s'escolta: «Pa i roses! Pa i roses!»*

*Alçant-nos per ser lliures, també lluitem pels homes.
Fórem les seves mares, seran nostres companys.
La suor ve amb nosaltres al llarg de l'existència
Amb l'ànima afamada. Volem pa i volem roses!*

*Recordarem el rostre de tantes dones mortes.
Elles ens ensenyaren el crit antic pel pa.
Gairebé no gaudiren de l'amor ni la bellesa.
Amb nosaltres somriuen. Volem pa i volem roses!*

*A mesura que avancem s'allunyen les tenebres.
Les dones obren via per a la humanitat.
Mai no serem esclaves, mai més serem sotmeses.
Cau una i deu s'aixequen. Volem pa i volem roses!*

Les dones volem cosir les nostres alternatives:

- **Dret a la sanitat i a l'educació laica, pública, gratuïta i de qualitat.**

- **Contra la pujada del preu del transport: gratuïtat per les persones en situació d'atur, precarietat o pobresa.**

- **Dret a un habitatge digne, a preus socials no especulatiu.**

- **Treball digne i salari digne. Repartiment del treball sense reduccions salarials. Polítiques de plena ocupació. Garantia de pensions dignes.**

- **Ni acomiadaments, ni reduccions salarials al sector públic, ni al privat.**

- **No al pagament dels deutes il·legítims que engreixen els profits bancaris. Les dones no pagarem una crisi que no es nostra.**

- **Persecució del frau fiscal, supressió de les SICAV, fiscalitat progressiva, aplicació dels impostos de successions i patrimoni.**

- **Creació d'una Banca Pública sota control social.**

- **Responsabilitat dels homes, repartiment del treball domèstic i de cura.**

I per últim, No volem oblidar, en aquest dia, totes les dones i nenes invisibilitzades de la nostra societat, víctimes del tràfic d'éssers humans i de l'esclavatge sexual, així com de totes les dones víctimes de la violència, la misèria i la mentalitat masclista d' arreu del món. Les dones volem pa, però també volem roses!!!

Firmants: Vocalia Dones FAVB - Sindihogar/Sindillar (treballadores i treballadors de la llar de Barcelona) - Col·lectiu de dones feministes Gata Maula - Joves de EUiA - Vocalia de Dones de l'Eixample - Dones d'Enllaç - Dones de Cornellà - Plataforma pel Dret a no Ser Prostituides - Grup de dones de LI - Dones Llibertàries - CGT .

Creix la repressió, es reconstrueix el feixisme

Dues cares de la mateixa moneda

Els 9.000 euros de multa a la companya i el company de Girona, suposen un graó més en l'increment de repressió contra els moviments socials, que es pot estendre a la protesta dels treballadors/es sanitaris davant la visita de Boi o amb la de Mas, i un nou càstig pels antifeixistes al servei dels feixistes, només cal veure l'aplaudiment d'Anglada a Felip Puig per les sancions. Increment de la repressió social i suport a la reconstrucció del feixisme, son les dues cares de la mateixa moneda, amb la que el poder pretén impedir una reacció popular i treballadora contra la crisi capitalista.

La crisi econòmica accentua la polarització social. El creixement de l'atur, les retallades socials a drets bàsics com l'educació i la sanitat, dels plans d'assistència social, els desnonaments, porten a situacions desesperades als sectors populars i fan créixer els drames en els nostres barris i localitats. I és aquest marc que els grups racistes i neofeixistes troben el seu espai per construir-se. El poder els utilitza per desviar l'atenció dels veritables responsables de la crisi (els banquers, la burgesia, els poders polítics institucionals) per impedir que els treballadors/es s'uneixin, cercant divisió i enfrontaments entre les classes populars pels escassos recursos i feines. Vivim una profunda crisi del sistema capitalista i —com a la dels anys 30— una recomposició de l'extrema dreta a tot Europa. No minimitzem el

massiu assassinat a Noruega realitzar a joves socialdemòcrates en un espai sindical.

Cal aturar les organitzacions racistes/feixistes com Plataforma per Catalunya. La lluita contra el feixisme exigeix la més àmplia unitat de totes les organitzacions que es reclamen dels treballadors/es, polítiques i sindicals i moviments socials. Compromisos de solidaritat mútua, de denúncia permanent de les seves provocacions contra els i les immigrants o contra les organitzacions d'esquerres.

Però no és possible lluitar contra la recomposició dels grups feixistes i racistes sense atacar les polítiques dels Governos que carreguen tota la crisi sobre les espatlles dels treballadors/es i la creixent repressió que ens apropa a estats policials, en els quals s'utilitzen fitxers policials il·legals per escapar els moviments populars, amb lleis d'estrangeria que criminalitzen els i les immigrants i les empenyen cap a la marginalitat.

Retirada de les sancions. Prou repressió.

Fora PxC dels nostres barris. Feixisme ni a Salt ni enlloc.

Aturem les retallades, que la crisi la paguin els bancs.

Girona,
21 de gener 2012

LI

Salt. Girona

9.000 euros de multa per manifestar-nos contra el feixisme?

Felip Puig vol sancionar amb 9.000 euros dues companyes per la manifestació antiracista de l'estiu passat a Salt de resposta a Anglada i la Plataforma per Catalunya.

El dia 27 d'agost d'enguany una manifestació amb el lema: «Aturem el feixisme. Salt diu no al racisme», va recórrer els carrers de Salt i Girona. Va ser una manifestació festiva i combativa que donava resposta a l'intent de Josep Anglada d'escampar odi racista, amb el missatge que no ens deixarem dividir pel nostre origen, els papers ni el color de pell.

La Conselleria d'Interior de Felip Puig, seguint els desitjos de la regidora de la PxC a Salt que havia denunciat la manifestació, va obrir un expedient sancionador contra dues persones, conegudes activistes dels moviments socials, com a suposades organitzadores de la manifestació. La proposta de resolució de l'expedient, que ja només està pendent que la ratifiqui la mateixa Conselleria, els imposa una sanció de 9.000 euros, perquè la convocatòria no li havia estat formalment comunicada.

Denunciem que aquest cas forma part d'una estratègia de repressió sistemàtica, una forma de control social i polític de la dissidència, amb l'objectiu d'impedir que ens mobilitzem, mitjançant la violència, la criminalització, l'ofegament econòmic i la por i que pretén de mica en mica anar trencant el teixit social i solidari dels moviments combatius. La repressió, igual que les polítiques per a dividir-nos amb el racisme i la xenofòbia, és l'altra cara de les retallades. Només a Girona, els processos oberts contra diverses companyes per la concentració de rebuig a les retallades sanitàries de Boi Ruiz del juliol passat i contra estudiants i treballadores de la UdG després de la brutal càrrega dels mossos d'esquadra dins de la Universitat durant la visita d'Artur Mas en són dos exemples més.

Denunciem també que les dues companyes encausades són els caps de turc de l'estratègia repressiva de Felip Puig i CiU. La manifestació de Salt provenia d'una convocatòria col·lectiva i per tant,

no es pot atribuir a dues persones ser-ne les organitzadores pel simple fet d'estar-hi presents. Els mossos d'esquadra ni tan sols van identificar-les, perquè, una vegada més, han utilitzat els seus fitxers policials polítics amb què persegueixen les activistes de les organitzacions i els moviments socials.

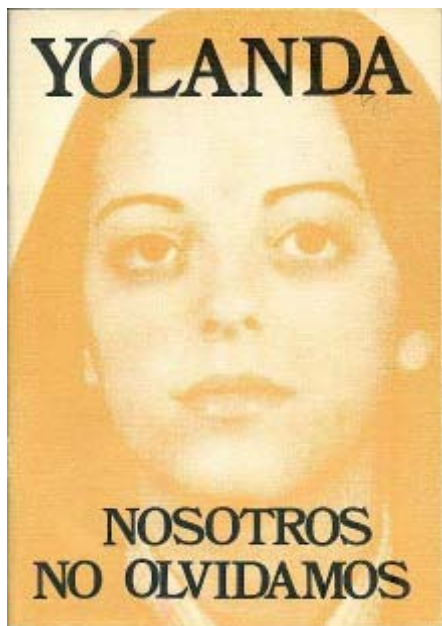
Però no se'n sortiran: la repressió, ni en forma de porres, ni de multes, ni d'amenaques de presó, no ens impedirà mobilitzar-nos ni, per descomptat, manifestar-nos contra el racisme i el feixisme.

Per tot això exigim:

Que s'arxivi l'expedient sancionador per la manifestació antifeixista del 27 d'agost a Salt, amb què el conseller Felip Puig vol multar amb 9.000 euros dues companyes.

Que es respecti el nostre dret a manifestar-nos amb llibertat: ni repressió, ni feixisme, ni retallades.

<http://peldretamanifestarnos.org/premsa@peldretamanifestarnos.org>

El 2 de febrer es van acomplir 32 anys de l'assassinat de la nostra companya Yolanda González. Tenia 19 anys. I en aquell moment, com part dels actuals companys de LI, militava en l'organització trotskista PST (Partit Socialista dels Treballadors).

L'assassinat de Yolanda es va produir enmig de l'onada de mobilitzacions estudiantils de finals dels 70 i primers mesos del 80, contra la LAU (Llei d'Autonomia Universitària) i el ECD (Estatut de Centres Docents que afectava a secundària). La lluita va generar la Coordinadora d'Estudiants que convocaria jornades de lluita i la posterior vaga general de desembre, i de la que Yolanda era membre.

La nit del 1 de febrer, diversos membres del denominat Batallón Vasco-Español de l'organització feixista Fuerza Nueva de Martínez Loza -després Frente Nacional-, van segrestar la Yolanda a casa seva, a Aluche (Madrid). El seu cadàver va aparèixer al matí.

Les raons de la seva lluita, tant com el seu assassinat a mans dels feixistes tenen la mateixa vigència avui. Per això repetim: **Yolanda, nosaltre no oblidem!**

Suplement de LI sobre Yolanda:

<http://www.li-litci.com/catala/publicacions/lluita58/especial%20yolanda%20li58%20cat.pdf>

Zanon al Parlament provincial de Neuquén

Reproduïm el reportatge de Nuestra Lucha nº 8 -periòdic militant del sindicalisme de base- de 21/12/2011, del dirigent ceramista Alejandro López, treballador de Zanon (Fàbrica-Sense-Patró, ocupada pels treballadors, reconeguda com a cooperativa i en lluita perquè s'apliqui l'expropiació aconseguida i sigui nacionalitzada sota control obrer)

«Parteixo d'un balanç més que positiu per la lluita militant del Front de l'Esquerra i els Treballadors. Que s'hagi donat la unitat dels companys del PTS, del PO, d'IS, i també de l'agrupació Marró [N.T. corrent del sindicat ceramista] a la qual jo pertanyo, i que haguem fet el pas de la lluita sindical a la lluita política intentant construir una eina política dels treballadors. Això té una potencialitat enorme per al conjunt dels treballadors en el marc d'una crisi financera internacional que la volen fer pagar als treballadors. Assumim l'escó obrer en la legislatura de Neuquén com una tribuna més de lluita en defensa de la nostra classe.

Comencem la nostra activitat en la legislatura debatent amb la resta de les forces, demostrant que la del FIT és l'únic escó que enfronta la política del govern de Sapag i el MPN i defensa els interessos dels treballadors.

El nostre escó s'ha marcat un altre programa des de l'inici. En l'última sessió de l'any, vam presentar el nostre primer projecte, que té a veure amb demanar la pròrroga de les sessions ordinàries perquè hi ha temes centrals que exigeixen una solució immediata.

Els temes urgents. Un és l'habitatge, hi ha més de 70 mil famílies que no tenen vivenda, i a l'hivern llegim als diaris que moltes famílies moren en incendis a les seves precàries barraques. Nosaltres coneixem bé el tema perquè tenim molts companys que viuen a les ocupacions. Hi ha condicions per solucionar fàcilment aquest problema, perquè per exemple FaSinPat fa 10 anys fa terres i revestiments ceràmics, hi ha dues fàbriques que fan maons buits, com a Ceràmica del Sur i Ceràmica Stefani, que també estan sota con-

trol dels seus treballadors. La mà d'obra també hi és, perquè hi ha els companys de la UOCRA que sempre reclamen que es reactivi l'obra pública, els recursos hi són, perquè estem en una província on hi ha molt gas i petroli i veiem els milions i milions que guanyen les petrolieres; l'únic que falta és la decisió política.

Els altres dos temes urgents són la salut i l'educació. La salut està en una situació de crisi profunda, de desmantellament, (...) volem salaris que es corresponguin a cost de la vida per als treballadors de l'educació, volem que les escoles estiguin en condicions, també que els pares dels estudiants tinguin treball digne per poder enviar als seus fills a l'escola, i per descomptat defensar l'educació pública, contra aquesta reforma educativa.

L'últim tema que abordem és el de l'expropiació de la fàbrica Zanon. Fa 10 anys que està sota control obrer, fa dos anys que es va votar l'expropiació en la Legislatura, i no s'ha finalitzat el tràmit d'expropiació, cosa que fa perillar els llocs de treball, perquè no poder fer renovació tecnològica, no poder invertir per continuar produint, ens posa en una situació complicada (...) el que necessitem també és una decisió política. Si aconseguim que es reactivi l'obra pública i que es compri material a ceràmica Zanon, a Del Sur i Stefani les coses canviaran. Si nosaltres poguéssim accedir als crèdits com va poder accedir-hi la família Zanon estariem en una situació millor.

Un clar posicionament polític. Sobre la base d'aquests quatre temes demanem que s'estenguin les sessions ordinàries. Evidentment la majoria dels diputats ja estaven tenien els bitllets a la butxaca, així que van votar en contra.

No volem fer del nostre escó un escó testimonial, tenim posicionament polític, defensem els interessos del poble i la classe treballadora, però també ens proposem organitzar al conjunt dels companys. Així com ens organitzem per recuperar comissions internes i sindicats, també els treballadors ens hem de donar l'espai per poder construir la nostra pròpia eina política, l'escó està al servei d'això, perquè aixequem una clara independència de classe. En aquest sentit fem un balanç més que positiu.

En aquest temps ens ha estat molt útil funcionar en plenaris de treballadors oberts, perquè molts treballadors ens diuen que és manera com ha de treballar aquest escó, i que ha de ser mandat pel conjunt dels treballadors i que hem de tenir els nostres espais per debatre.»

21/12/2012

El 9/12/2011, l'Alejandro López jurava el seu càrrec com a diputat provincial pel Front d'Esquerra i dels Treballadors «Per la Pàtria, per la lluita dels obrers ceramistes i la classe obrera que no té fronteres, per Teresa Rodríguez, per Carlos Fuentealba, Mariano Ferreyra, per la memòria de Boquita Esparza i Leopoldo Denaday i pels 30.000 desapareguts, exercir fidel i degudament el càrrec de Diputat Provincial pel qual ha estat electe...», afirmant en sortir que «El veritable 'escó' de l'escó obrer estarà al carrer». Aquesta representació serà rotativa, i en un any, continuarà Raul Godoy, obrer de Fasinpat i militant del PTS; després Angélica Lagunas, mestra, d'IS, i després Gabriela Supisich, treballadora de salut, del PO.

(ve de l'Editorial, pág 3)

fins i tot, més lligat a l'imperialisme (UE, OTAN) i controlant la transició. Això havia de ser un motiu per no donar abans suport a la lluita antifranquista ?

Estem amb la revolució, estem contra la intervenció imperialista, aquests són els dos eixos de la crida a solidaritzar-se amb la lluita del poble sirí. I fer-lo activament és la millor manera d'ajudar al procés revolucionari i d'allunyar les il·lusions sobre el paper de l'imperialisme.

15 de febrer de 2012

LI

Al poble de Siria

Ja fa deu mesos que us vau alçar contra la ferotge dictadura encapçalada per Baixar Al-Assad i en aquest temps són in comptables els màrtirs, els detinguts i els desplaçats. Volem que sapigueu que estem al vostre costat i fer-vos arribar la nostra solidaritat en la lluita. A Síria no hi haurà pau fins que marxi l'assassí Bashar i desaparegui el seu règim repressiu, fins que tots els presos siguin lliures i fins que els refugiats tornin a casa.

Els signants d'aquest text som conscients de la ferotge repressió que s's'imposa a tot el país i en especial a les províncies de Homs, Idleb, Deraa i els suburbis de Damasc, i això davant els ulls mateixos dels observadors de la Lliga Àrab. Però no oblideu que som molts els que, en el món àrab i al Nord d'Àfrica, estem amb vosaltres, i us donem el nostre suport perquè Baixar deixi immediatament el poder.

També som conscients que les nacions poderoses us han ignorat i

estan mirant cap a l'altra banda mentre continuen les matances, però tingueu en compte que som molts els que, arreu del món, estem amb vosaltres i reneguem de la política de col·laboració d'aquestes potències i dels seus governs amb el règim de Baixar.

Som conscients també que un sector de l'esquerra antiimperialista està donant l'esquena a la revolució contra la dictadura de Bashar, negant fins i tot les matances del règim; segons aquest sector, tot seria un muntatge de l'imperialisme i vosaltres estaríeu manipulats per Israel. Els signants d'aquest manifest rebutgem rotundament aquesta acusació i recordem que el règim assassí de Síria ha reprimit als palestins en les matances del camp de refugiats de Tal Zaatar el 1976 sota Hafez Al Assad, pare de Baixar. També ha assegurat sempre les fronteres amb Israel i durant 30 anys no ha mogut un dit per recuperar el territori ocupat dels alts del Golan. Dir que tot és un muntatge dels EUA

que lluita contra la tirania

negant les manifestacions diàries no és altra cosa que menysprear el poble siriana que diàriament s'està jugant la vida contra els tancs, els franc-tiradors i els matons a sou del règim de Baixar i menysprear els màrtirs de la revolució siriana, que han donat les seves vides per la llibertat i la democràcia.

Som conscients, finalment, que les grans potències occidentals només pretenen guanyar posicions en aquesta situació i que no vindrà res de bo de l'imperi nord-americà i

dels governs occidentals que als EUA i a Europa estan portant a terme un atac sense precedents a les condicions de vida dels treballadors. Multipliquen la desocupació, baixen els salaris, provoquen una misèria cada vegada més gran. Aquests mateixos governs no dubten a rescatar els banquers amb milions d'euros que ens prenen a nosaltres. No confieu en ells, l'únic que volen és assentar la seva riquesa prenent-nos-la als treballadors, als pobles d'Amèrica i als pobles de l'Àfrica i l'Àsia, com van

fer a l'Iraq i a Líbia amb els seus bombardejos i com fan a Egipte donant suport a la funesta i assassina junta militar.

Fem públic aquest manifest, doncs, per fer-vos arribar la nostra solidaritat i dir-vos que no esteu sols, que la vostra lluita és justa i que milions de persones a tot el món admiren vostre coratge, senten el vostre dolor com a propi i rebran la vostra victòria com una victòria de tota la humanitat contra la tirania.

Tunísia: Hajji Hadi (mare de Manel Boullagni, màrtir de la revolució); Hajji Mounir (sindicalista), Hajji Adnane (sindicalista de Redeyef, dirigent de la insurrecció minera de 2008, presoner polític baix Ben Ali); Fahen Boukadous (pres polític de Ben Ali, militant del PCOT); Missaoni Hasna, Abidi Chadi i Haddad Yamina de l'Associació de Màrtirs de la Revolució de Regueb; Hsini Chatha i Kahli Chatha, fills de màrtirs de la revolució; Mohamed Doggie (professor universitari); Sadri Khiri (sociòleg); Ridha Redaoui (advocat de Gafsa); Amine Jlali, Akmi Wahiba, Koussi Alidi, Abidi Mouldi, Hajji Raouf, Rachid Jaballi, Amatef Amri, Amri Amal, Sassi Lazreg, Nouha Amri, Tarek Amri, hendida Felhi, Amri Raja. **Palestina:** Rim Banna (artista); Mazeh Salah; **Comunitat Siriana a l'Estat espanyol:** Abdul Kader Yousfan; M. Nidal Najjar Malato, Razan Alzobi; Misham Yousfan, Ghaida Alhamwi, Almira del Holm; Mowafak Kanfah; Moufak Asaad Amma; Zaki Alrifai, Raed Adjundi, Gabi Hassan, Estimar Alwani, Mahmud Alrisai, Heba Alrisai, Fátima Jamila, Núria Elawab; Diana Altadmuri; Hana Krichati; Samar Uyom Alsoud; R. Alkhouli; Mumsin Martínez; MM Zairaa Damasla; Baixir Doghmocot, Zayed Dolchmocot, Ellachai Fouad, Mohamedd Alrifai, Ihab Alrifai, Ussama Jandali, Zinar Ala, Ziad Alrefai Alrifai; Maysaa Rifai, Baha Arefai. **Turquia:** Oktay Benol, Murat Yakin, Baran Turgut, Deniz Karadeniz, Sedat Durel, Yusuf Ekin Guvenceoglu, Ozan Çiftçi, Cemre Sava, Görkem Duru, Fuat Karan, Hakan Simsek i Semsi Gunes per İscicephesi (Front Obrer).

Santiago Alba Rico (escriptor); Pepe Díaz Sánchez de la Blanca (militant de Lluita Internacionalista, Estat Espanyol); Olga Rodríguez (periodista i escriptora); Carlos Varea González (Professor de la Universitat Autònoma de Madrid); Ignacio Gutiérrez de Terán Gómez- Benita (UAM: dep. Estudis Àrabs i Islàmics); Diego Rejón Bayo (membre del comitè d'empresa de SEAT. Estat espanyol) Miquel Blanch i Solé (delegat, membre del Corrent d'Opinió de CCOO-Girona i militant de Lluita Internacionalista. Estat espanyol); Liliانا Olivero (diputada per Còrdoba-Argentina-d'Esquerra Socialista i el Front d'Esquerra i dels Treballadors-FIT); Orlando Chirino (Coordinador Nacional de FADESS-Front Autònom en Defensa del Salari i la Seguretat Social de Veneçuela i del corrent CCURA); Angélica Lagunas (diputada electa per Neuquén-Argentina-d'Esquerra Socialista i el FIT, dirigent sindical docents), José Castillo i Juan Carlos Giordano, per Esquerra Socialista d'Argentina); Rubén «Pollo» Sobrero i Edgardo Reynoso (dirigents ferroviaris del Cos de Delegats de Ramal TBA-Sarment d'Argentina); Baba (ex-diputat federal, dirigent nacional del PSOL de Brasil); Douglas Diniz Fernandes, Michel Oliveira i Nancy de Oliveira Galvao, dirigents del PSOL de Brasil); Wellington Cabral, Joao Rosa i Davi Paolo de Souza Júnior (dirigents del Sindicat dos químics de Sao Jose dos Campos, Sao Paulo-Brasil); Pedro Rosa Cabral, Lagier Antunes i Isabel Firmino (dirigents del Sindicat dos Trabalhadores dona Universidade Federal Fulminense, Rio de Janeiro-Brasil); Neide Solimoes, Cedacio Vasconcellos (dirigents del Sindicat dos Dervidores Públicos Federais de l'Estat de Para-Brasil); Mario Amaral i Reginaldo Cordeiro (dirigents do Sindicat dos Rodoviários de Ananindeua i Marituba, Per-Brasil); Carlos Rojas, Carlos Barrera i Miguel Lamas (La Protesta de Bolívia); Enrique Fernández Chacón (ex diputat nacional, dirigent de Units en la Lluita del Perú); Rainier Rius (dirigent MST - Xile); Mario Mendoza (President Federació Empleats Municipals Rural Costa- Xile); Carmen Moncada Secretària Junta Veïnal Calderon de Expresos Polítics de Paine-Xile); Matias Martínez (Vicepresident Federació Universitària UMCE-Xile); Matias Sotomayor (President de Centre d'Estudiants Filosofia Universitat Alberto Hurtado - Xile); Kina Hernandez (ex dirigent Centre Estudiants Filosofia Universitat de Valparaíso - Xile), José Bodes (Secretari General de la Federació Unitària de Treballadors Petrolers de Veneçuela-FUTPV); Francisco Lluna (integrant del Comitè Executiu de la FUTPV de Veneçuela); Emilio Bastidas (dirigent de UNT de Aragua-Veneçuela); Miguel Angel Hernández (Secretari General de la Unitat Socialista d'Esquerra-Partit Socialista i Llibertat-USI-PSL-de Veneçuela); Ricardo Georges Ibrahim (Estat espanyol); Javier Mestre Marcotegui (Escriptor. Estat espanyol); Jorge Riechmann (Escriptor. Estat espanyol); Carlos Zurutza (Periodista. Estat espanyol); Raquel Mercedes Arroyo (resident a Qatar); Luis Martín-Cabrera (Professor de Literatura, UC San Diego-EUA); Gilberto López i Rivas (Professor-Investigador Institut Nacional d'Antropologia i Història, Mèxic); John Brown (escriptor, Brussel·les); Javier Barreda Sureda (Dpt de Filologies Integrades de la UAM, Estat espanyol); Sinfo Fernández Navarro; Karim el Otmani (per Via Democràtica del Marroc, a Catalunya); Manel Márquez, Franck Gaudichaud (França), Carlos Fernández Liria (Professor de la UCM. Estat espanyol); Jaume Pastor Verdú (Professor de la UNED. Estat espanyol), Carlos Azagra (dibuixant, Estat espanyol); Naomi Ramírez Díaz (arabista, responsable de la pàgina Traductors de la Revolució Síria. Estat espanyol); Maria del Mar Sangrador Salan; Blanca Camps Ferrer; Neus Ortega García, Josefa Hernández; Joaquín Bejarano, Albert Casals, Pujol Grau; Cristina Mas (militant de Lluita Internacionalista); Luis Carlos Gómez-Pintado-Luca-(delegat sindical d'AENA, militant de Lluita Internacionalista); Raul Camargo, (Esquerra Anticapitalista-Madrid); Miguel Urban (Esquerra Anticapitalista-Madrid); Esther Vivas (activista-Barcelona), Josep Maria Antentas (professor de sociologia de la UAB); Cornella Sense Fronteres-Estat espanyol-, José de la Vall Lavandera (Astúries, ex pres polític en el franquisme); Marcos Martín Prior, José Martínez Prieto; Elizabet Ruiz Romero; Raquel Pagadigorría; Dania Medina; Ernesto Arce, Arnaldo Troncoso, Naymas Naima, Yony Méndez, Sergio Almirón, Clea David, Juan Alonso Fernández (militant de Lluita Internacionalista), Alberto Curiel, Lúcia Curiel, Nerea Pescador, Albert Portillo, Daniel Utrera, Diego Mendoza, María Luisa Montijano; Josep Lluís del Alcázar (delegat sindical, militant de Lluita Internacionalista); Muhitin Karkin (delegat sindical, militant de Lluita Internacionalista); Maria Esther del Alcázar i Fabregat (delegada sindical, militant de Lluita Internacionalista); Alvaro Saumeth (dirigent sindical docents i d'Alternativa Socialista, Colòmbia); Priscila Vásquez (dirigent nacional dels Treballadors del Seguro Social de Panamá); Virigilio Arauz (dirigent de Propuesta Socialista de Panamá); Emmanuel Santos (Socialist Core, EUA); Angel Luis Parras Sen (Corriente Roja); David Pérez Ramos (Concejal Tocina - Los Rosales, Estat Espanyol); Carne Álvarez (activista feminista i militant de Lluita Internacionalista)

Brasil

Repressió a Pinheirinho, la major ocupació urbana d'Amèrica Llatina

En resposta a la demanda de solidaritat que ens arriba des de la que era la major ocupació urbana d'Amèrica Llatina, Pinheirinho, brutalment desallotjada al servei de l'especulació urbanística, des de Lluita Internacionalista, a més de respondre'ls, volem difondre l'agressió i sumar-nos a les veus que exigeixen la nacionalització dels terrenys. Reproduïm un comunicat de la LIT-CI escrit el mateix dia dels fets.

Denúncia urgent!

La comunitat de Pinheirinho (São José dos Campos, Brasil, a 97 km de São Paulo), l'ocupació urbana més gran de l'Amèrica Llatina, està assetjada militarment en aquests moments. La Policia Militar (PM), el comandament del governador de Sant Pablo, Geraldo Alckmin (Partit de la Socialdemocràcia Brasileira, PSDB), complint les ordres de la jutgessa Márcia Loureiro, va envair per sorpresa la comunitat on viuen gairebé dues mil famílies i unes nou mil persones, de les quals 2.600 són nens i nenes. Està en marxa un operatiu de guerra contra humils famílies treballadores sense sostre.

El desallotjament ordenat per la justícia de l'estat és absolutament il·legal, perquè desobeeix una disposició de la justícia federal del Brasil.

La repressió

Aquest diumenge 22 de gener, a les 6 hores del matí, uns doc mil efectius de la força de xoc de la PM, provinents de municipis propers, han atacat la comunitat amb helicòpters, bombes de gas pebre i lacrimògens, bales de goma i fins i tot foc real. Des de l'aire, la PM llança gasos contra la població pobra, contra els habitants de la comunitat, contra treballadors que només reivindiquen un lloc digne per viure. Com que la

comunitat està assetjada (ningú pot entrar ni sortir) no tenim dades precises de la quantitat de detinguts, ferits o morts.

La població dels barris veïns s'està solidaritzant i també està sent reprimida. A la zona de Campos de Alemanes, on es van preparar unes precàries tendes per col·locar els habitants de Pinheirinho, diverses persones es van rebel·lar, van cremar vehicles i van enfrontar-se amb la PM. El clima a São José dos Campos és d'enfrontament en diversos punts de la ciutat. Toninho Ferreira, advocat dels habitants de la comunitat, va patir ferides de bala de goma a l'esquena i altres parts del cos quan s'apropava a dialogar amb la PM.

L'intendent i el governador Alckmin són els responsables

Els responsables per aquest operatiu de guerra contra Pinheirinho i contra tot el moviment social llatinoamericà al servei de garantir la propietat capitalista i l'insaciable afany de lucre dels

que prengui cartes en l'assumpte i implementi mesures concretes en favor de Pinheirinho i contra aquesta repressió il·legal i inacceptable.

Envoltem de solidaritat a Pinheirinho!

Des de la LIT repudiem enèrgicament aquest atemptat contra la vida de famílies treballadores i ens solidaritzem plenament amb la lluita de Pinheirinho per conquerir un lloc digne on viure.

Cridem a totes les organitzacions socials i polítiques d'Amèrica Llatina i el món a expressar la seva solidaritat activa amb la comunitat de Pinheirinho i a denunciar les atrocitats del govern estatal de São Paulo, la municipalitat de São José dos Campos i a la justícia civil brasilera. Hem de seguir mobilitzats i envoltant de solidaritat a les i els companys de Pinheirinho. La seva lluita és la nostra lluita!

*Secretariat Internacional - LIT-CI
Diumenge 22 de Gener de 2012
18:20*

especuladors immobiliaris són els governs estatal i municipal del PSDB (Alckmin i Eduardo Cury, respectivament) i la jutgessa Márcia Loureiro, tots comprats pel gran capital. Exigim al govern de Dilma

Un hospital sota control obrer

L'hospital general de Kilkis a Grècia (Macedònia central) està sota control obrer. Els treballadors han declarat que els problemes que pateix des de fa temps el Sistema de Sanitat Nacional (ESY) no es poden resoldre amb reivindicacions parcials davant la política governamental. D'ara endavant, totes les decisions seran preses pels «treballadors en l'assemblea general». Reproduïm aquí la seva declaració.

1. Constatem que els problemes actuals i persistents del Sistema Nacional de Sanitat (ESY) i les organitzacions que hi estan vinculades, no poden ser resolts per les demandes específiques i aïllades que afecten als nostres interessos particulars, perquè tots aquests problemes són el fruit d'una política governamental impopular més general del neoliberalisme mundial.

2. Constatem també que, fent reivindicacions particulars, nosaltres li fem el joc a un govern brutal. Aquest poder, per enfrontar-se al seu enemic -format pel poble afeblit i dividit- fa tot el possible per impedir la creació d'un front unit i popular a escala nacional i mundial que tingui interessos comuns i exigències contra l'empobriment social creat per les autoritats polítiques, a les ordres dels poders econòmics i financers.

3. Per aquesta raó, posem els nostres interessos particulars en el marc general de reivindicacions polítiques i econòmiques que ha plantejat una gran part del poble grec, que està avui sota l'atac del capitalisme més brutal. Aquestes reivindicacions han de ser defensades fins al final per aconseguir una cooperació entre les classes mitjanes i populars de la nostra societat.

4. L'única manera d'aconseguir-ho és qüestionant, a través de l'acció, no només la legitimitat política, sinó també la legalitat d'un poder arbitrari, autoritari i impopular que avança a pas ferm cap al totalitarisme.

5. Els treballadors de l'hospital general de Kilkis responen a aquest totalitarisme amb democràcia. Ocupem l'hospital públic i el sotmetem al nostre control directe i total. A partir d'ara, l'hospital de Kilkis serà autogovernat i l'única forma legítima de decisió serà l'assemblea general dels seus treballadors.

6. El govern ha incomplert les seves obligacions econòmiques de dotació de personal i material. Si continua ignorant aquestes obligacions, ens veiem obligats a informar el públic d'aquesta situació i a demanar al govern local i sobretot

7. El sindicat de l'hospital de Kilkis comença, a partir del 6 de febrer, una vaga que només assegura les urgències fins al pagament complet de les hores treballades i la recuperació dels salaris al nivell anterior a la intervenció de Troïka (UE, BCE, FMI). Mentre, conscients de la nostra (missió social i les nostres obligacions morals, protegirem la salut dels ciutadans que vinguin a l'hospital garantint tractaments gratuïts a tothom qui ho necessiti, apel·lem al govern perquè assumeixi les seves responsabilitats i esperem que renunciï en l'últim minut a la seva crueltat social desmesurada.

8. Decidim que se celebrarà una nova assemblea general el dilluns, 13 de febrer, al hall del nou edifici de l'hospital a les 11 hores, per acordar els procediments que calen per aconseguir una gestió eficaç dels serveis administratius l'èxit de l'autogestió de l'hospital, que començarà a partir d'aleshores. Les assemblees generals seran diàries i seran

l'instrument primordial per a la presa de decisions en tot allò que afecta els treballadors i el funcionament de l'hospital. (Cridem a la solidaritat del poble i els treballadors de tots els sectors, a la col·laboració de tots els sindicats de treballadors i d'organitzacions progressistes, així com al suport de tots els mitjans que han escollit dir la veritat. Estem decidits a continuar fins que els traïdors que venen el nostre país i la nostra gent marxin. Són ells o nosaltres!

Les decisions seran públiques en

a la societat civil que ens doni suport per tots els mitjans per:

a) La supervivència del nostre hospital.

b) El suport al dret a una sanitat pública i gratuïta.

c) El derrocament, a través d'una lluita comuna popular, de l'actual govern i de tota política neoliberal, vingui d'on vingui.

d) Una democratització profunda i substancial, és a dir, una democratització que permeti a la societat real, i no a tercers, prendre les decisions que afecten al seu futur.

25 anys de la mort de Nahuel Moreno

"El 25 de gener de 1987 moria Nahuel Moreno, fundador del nostre corrent internacional. Un atac de cor acabava amb més de 40 anys de militància obrera i internacionalista. El diari argentí *El Periodista* parlava el 86 de Moreno com de "figura llegendària", i *Le Monde Diplomatique* el qualifica avui com la principal figura del trotskisme "crioll". Passats 20 anys de la seva mort, el nostre homenatge no es basa en cap llegenda, sinó que comporta un compromís més ferm que mai per seguir la seva tasca, i reafirmar-nos en el mètode que reivindicava de Trotski de la necessària construcció dels nostres partits dins de la classe obrera i de la incansable tenacitat per reconstruir la IV Internacional.

Pels que vam tenir l'honor de conèixer-lo, afegim a aquest record la duresa i passió de les seves discussions i l'afecte pacient i entrançable cap a cadascun de nosaltres per explicar les seves posicions.

Volem rememorar-lo revivint traços de la seva vida que són parts de la nostra història i plasmen la lluita incansable per construir partits internacionalistes inserits en la classe obrera."

Així començava el suplement que vam dedicar a Moreno fa ara cinc anys, que tornem a reproduir i que podeu trobar en la nostra web: <http://luchainternacionalista.org/>. No obstant això el major homenatge que podem fer-li és, com dèiem llavors, estar amb les lluites i persistir en la tasca de construir partits revolucionaris i reconstruir la IV Internacional

Nahuel Moreno
(1924 - 1987)

una roda de premsa a la qual estan convidats tots els mitjans el dimecres, 15 de febrer, a les 12:30 h. Les nostres assemblees diàries comencen el 13 de febrer. Informarem els ciutadans de cada fet important que tingui lloc al nostre hospital via comunicats i rodes de premsa. A més, farem servir tots els mitjans disponibles per difondre aquests fets per a l'èxit d'aquesta mobilització.

Fem una crida a:

a) Els nostres conciutadans, per solidaritzar-se amb el nostre moviment.

b) Tot ciutadà injustament tractat al nostre país, a reaccionar amb accions de protesta i oposició contra els seus opressors.

c) Els nostres col·legues d'altres hospitals, a prendre decisions similars.

d) Els empleats d'altres sectors públics o privats i als membres d'organitzacions sindicals i progressistes a actuar igual, per ajudar la nostra mobilització a prendre la forma d'una resistència universal obrera i popular d'aixecament, fins a la victòria final contra l'elit econòmica i política primer avui al nostre país i al món sencer.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

